

קאנטללה

איטליה

בארץ בשם "בלו פוזו" שלט פעם מלך עשיר ובעל עוצמה. אחרי שנים רבות בהם חי עם אישתו רנזוללה נולדה להם בת יפה שקראו לה קאנטללה.

היא גדלה לנערה יפה ותמירה, וכאשר מלאו לה שמונה-עשרה שנה אבא המלך אמר לה "את הגעת לגיל המתאים, ילדתי, ועליך להתחתן. אני אוהב אותך מעל הכל שבעולם ומאחל לך רק אושר ולכן החלטתי לתת לך לבחור לעצמך את הבעל. בחרי לך את מי מושך את לבך ואני אהיה תמיד מרוצה מבחירתך."

קאנטללה הודתה לאביה על טוב-לבו ועל התחשבותו, אך אמרה שאין לה כל רצון להתחתן ושהיא רוצה להישאר רווקה. המלך, שהרגיש כבר זקן וחלש, רצה מאוד לראות יורש למלכותו. דבריה של קאנטללה גרמו לו מפח נפש והוא ביקש מאוד שלא

תאכזב אותו.

כאשר קאנטללה ראתה כי אביה מאוד רוצה ביורש, אמרה "טוב, אבא, אתחתן כדי להשביע את רצונך, אבל אתה חייב למצוא לי בעל שיהיה נאה, חכם ומקסים יותר מכל אחד אחר בעולם."

המלך שמח מאוד על הסכמתה וכל יום, מבוקר עד ערב ישב ליד חלון ארמונו והביט בעוברים ושבים, בתקווה שימצא ביניהם את החתן המתאים.

יום אחד הוא אה אדם צעיר ונאה עובר את הרחוב. הוא קרא לבתו ואמר "בואי מהר, קאנטללה, והביטי על האיש הזה. אני חושב שהוא מתאים להיות בעלך."

הם קראו לאיש הצעיר לארמון, והושיבו אותו לסעודה מלאת בכל הטוב. אבל באמצע הארוחה נפל שקד מפיו של הצעיר, וזה לקח אותו מהר והסתיר תחת המפה.

כאשר הארוחה הסתיימה שאל המלך "קאנטללה, מה את חושבת על הצעיר הזה?"
אני חושבת שהוא לא מוצלח. תאר לעצמך אדם בגילו שנותן לשקד לפול מפיו."

המלך חזר לחלונו וכעבור זמן ראה שוב אדם צעיר עובר ברחוב. הוא קרא לבתו ושאל מה דעתה.

קרא לו" אמרה קאנטללה "נראה אותו" מקרוב."

שוב הכינו ארוחה חגיגית ואחרי שהזר אכל ושתה כמה שרק יכול היה ועזב את הארמון, שאל המלך את קאנטללה האם הוא מצא חן בעיניה.

בכלל לא" ענתה בתו "מה תעשה עם אדם" שדרושים שני משרתים כדי לעזור לו ללבוש את מעילו, כי הוא בעצמו לא מצליח לעשות זאת כראוי."

אם זה הכל מה שמפריע לך" אמר המלך "הבנתי את כוונתך. אינך רוצה להתחתן בכלל, אך דבר לא יעזור. אינני רוצה ששם השושלת שלנו יעלם."

אם כך, אבי היקר" אמרה קאנטללה "אני" מזהירה אותך שלא תסמוך עלי, כי לא אתחתן לעולם אלא אם אמצא אדם בעל ראש זהב ושיני זהב."

המלך כעס מאוד על עקשנותה של בתו, אך

מאחר שתמיד מילא את רצונותיה הוציא מנשר ובו הודיע שכל אדם בעל ראש זהב ושיני זהב יכול לבוא ולדרוש את הנסיכה לאישתו ואת הממלכה של "בלו פוזו" כתוספת.

למלך היה אויב מושבע בשם סצורוונטה, מלך ארץ אחרת, מכשף בעל עוצמה. כשזה שמע את המנשר קרא לרוחות הכשפים שלו והורה להם להזיב את ראשו ואת שיניו. הרוחות אמרו תחילה שזו משימה קשה מדי בשבילם, והציעו לו להצמיד זוג קרני זהב לראשו, דבר שניתן לעשות ביתר קלות וגם יגרום לו פחות טרדה. אבל סצורוונטה לא וויתר ודרש ראש זהב ושיני זהב. כשהדבר בוצע בסוף, יצא והתהלך לפני ארמון המלך. והמלך, שראה דמות כפי שביקשה בתו, קרא לה ואמר "הביטי בחלון בתי, ותראי בדיוק מה שרצית."

ואז, כשסצורוונטה עבר שוב תחת חלונו, קרא לו המלך "אל תמהר כל כך ידידי. אם תכנס לכאן תקבל את בתי לאישה, מלווה במשרתים וסוסים רבים כמה שרק תרצה."

אלף תודות" ענה סצורוונטה "אשמח מאוד" להתחתן עם בתך, אך אין כל צורך בליווי. תן

לי רק סוס ואביא אותה לממלכתי, שם יהיו לה אנשי חצר ומשרתים, והכל שרק תרצה."

המלך לא רצה לשלח את בתו בצורה עלובה כזו, אך בסוף סצירוונטה שכנע אותו, העלה את הנסיכה לפניו על סוסו ויצא אל הארץ שלו. לקראת ערב הגיע לאורווה, שם הכניס סצירוונטה את קאנטללה לתא ביחד עם הסוס ואמר "עכשיו תקשיבי היטב. אני הולך לביתי המרוחק מכאן שבע שנות נסיעה. את תמתיני לי באורווה זאת ואל תזוזי מכאן ואל תראי את עצמך לאיש. אם לא תציתי לי, תהי בצרות."

הנסיכה ענתה "אדוני, אני משועבדת לך ואעשה בדיוק מה שצוית. אמור לי רק ממה אחיה, עד שתחזור הנה?"

תוכלי להיות על שארית אוכל הסוסים" ענה סצירוונטה.

המכשף עזב וקאנטללה הרגישה אומללה מאוד וקיללה את היום בו נולדה. כל הזמן רק בכתה והתייפחה על גורלה המר, שהוביל אותה מארמון מלכותי לאורווה עלובה, ממיטה רכה למצע קש, וממזון עשיר של שולחן המלך לשאריות אוכל הסוסים.

היא חיה כך חודשים אחדים אך בזמן הזה לא ראתה כלל מי האכיל והשקה את הסוסים, כי ידיים נעלמות עשו זאת.

יום אחד, כשהרגישה במיוחד אומללה, ראתה סדק בקיר, ודרכו גן יפה, עם פרחים ופירות רבים. המראה והריח של אלה פיתה אותה ואמרה לעצמה "אצא מכאן בחשאי ואקטוף כמה תפוזים וענבים, יהיה מה שיהיה. מי יכול לספר לבעלי מה אני עושה? ואפילו אם ישמע שהפרתי את הוראותיו, הרי שלא יוכל לעשות את חיי יותר אומללים מאשר הם עכשיו."

היא יצאה מהאורווה והתרעננה בפרי טרי שקטפה בגן.

אבל אחרי זמן קצר בעלה חזר פתאום ואחד הסוסים סיפר לו מיד שקאנטללה יצאה לגן וגנבה פרי. סצירוונטה כעס מאוד. הוא הוציא סכין מכיסו ואיים להרוג את אישתו הסוררת. אבל קאנטללה נפלה לרגליו והתחננה על חייה, באומרה שהרעב האיום היה אפילו מוציא זאב מיער.

בסוף סצירוונטה ריחם עליה אך אמר "אני

סולח לך, אבל אם לא תשמעי להוראותיי
שנית, ואשמע כי יצאת מהאורווה, אהרוג אותך
בטוח. אני עוזב עכשיו ואחזור אחרי שבע
שנים."

כעבור שנה קרה שחבתן של המלך עבר
בקרבת האורוות. קאנטללה הכירה אותו מיד
וקראה לו פנימה. הוא תחילה לא הכיר את
הנסיכה ולא הבין מי קורא בשמו. רק כאשר
שמע את סיפורה של קאנטללה החליט
להסתיר אותה באחת החביות הריקות שלו.
הוא ריחם על הבחורה המסכנה וגם רצה
לעשות מחווה למלך. את החבית שם על גבו
של הפרד וכך הוביל את הנסיכה לביתה.
הם הגיעו לארמון בשעות בוקר מוקדמות
והחבתן דפק בחוזקה על השער. כשהגיעו
השומרים וראו רק את החבתן, כעסו וקיללו
אותו, כי העיר אותם משנתם. המלך, ששמע
את המהומה ואת סיבתה, החליט שלאיש יש
בוודאי סיבה חשובה להעיר את כל אנשי
ארמון בשעה מוקדמת, וציווה להביא את
החבתן אליו.
החבתן הוריד את החבית מהפרד וממנה

זחלה החוצה קאנטללה. המלך לא האמין
תחילה שזו באמת בתו, כי היא השתנתה
מאוד בשנים האלה, נעשתה רזה וחיוורת, עד
שרחמנות היה להביט עליה. אך הנסיכה
הראתה לו את השומה שעל זרועה הימנית ואז
הבין המלך שהבחורה היא בתו האבודה,
קאנטללה. הוא נישק וחיבק אותה, וציווה מיד
להאכיל אותה כראוי.
אחרי הארוחה שאל המלך "מי הביא אותך,
בתי היקרה, למצב הזה. מה בעצם קרה לך?"
וקאנטללה ענתה "האיש המרושע, בעל ראש
זהב התייחס אלי יותר גרוע מאשר לכלב
והרבה זמן אחרי שעזבתי את הארמון רציתי
ממש למות. לא אוכל לספר לך את כל שעבר
עלי, כי לא תאמין לכך. אבל חשוב שאני עכשיו
כאן, ולא אעזוב יותר. עדיף לי להיות עבד כאן
בארמון, מאשר מלכה במקום אחר."
בינתיים סצירוונטה חזר לאורוות ואחד
הסוסים סיפר לו כי חבתן לקח את קאנטללה
בחבית. המכשף רגז מאוד ומיהר לבירת הארץ
"בלו פוזו". שם הלך לאישה זקנה, שגרה מול
הארמון, ואמר לה "אני רוצה לראות את בתו

הפתק תחת הכרית של קאנטללה, כל האנשים שבארמון נרדמו מיד ורק הנסיכה נשארה ערה. אזי סצירוונטה פתח את שבע הדלתות, אחת אחרי השניה, ונכנס לחדר השינה של קאנטללה. היא ראתה אותו וצעקה באימה, אך איש לא בא לעזרתה כי כולם בארמון ישנו כמו מתים. המכשף תפס אותה והרים מהמיטה כדי לקחת אותה, אך אז פיסת הניר, שהזקנה שמה תחת לכרית, נשמטה ונפלה על הארץ. באותו רגע התעוררו כל אנשי הארמון, שמעו את זעקותיה של קאנטללה ורצו לעזרתה. הם תפסו את סצירוונטה והרגו אותו מיד. וכך הוא נפל במלכודת אותה הכין לנסיכה. כפי שקורה לעתים קרובות, העומד לפגוע נפגע בעצמו.

של המלך. אם תביאי אותי אליה, תקבלי מה שרק תרצי."

הזקנה דרשה מאה דוקטים של זהב וסצירוונטה שילם לה אותם מיד מארנקו. אז הזקנה הובילה אותו לגג הבניין, ומשם הוא יכול היה לראות את קאנטללה, המסרקת את שערה הארוך באחד החדרים של הארמון. אך קאנטללה שהביטה במקרה בחלון וראתה את בעלה שמסתכל עליה, בפחד גדול רצה אל המלך וקראה "אבא ואדון שלי, תסגור אותי בחדר עם שבע דלתות ברזל, כי אחרת אני אבודה!"

זה הכל?" אמר המלך ומיד נתן הוראות מתאימות.

כאשר סצירוונטה ראה זאת, חזר לאישה הזקנה ואמר "אתן לך מה שרק תרצי, אם תלכי לארמון, תסתתרי תחת המיטה של הנסיכה ותכניסי את פיסת ניר זו תחת הכרית שלה. תוך כדי כך אמרי 'יהיה שכל אחד שבארמון, מלבד הנסיכה, יירדם מיד חזק.'" הזקנה דרשה מאה דוקטים נוספים ועשתה כפי שאמר לה המכשף. כשרק שמה את